

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č.j. OAM-787/ZA-ZA02-BE05-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, se sídlem Praha 2, náměstí I. P. Pavlova 1785/3, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal porušení §§ 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., (dále též „s.ř.“), a §§ 12, 14 a 14a zákona č. 325/1999 Sb. (dále též „zákon o azylu“), čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení. V doplnění pak žalobce uvedl, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy zejména v tom smyslu, že nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci dle § 3 s.ř. Žalobce měl za to, že zcela jednoznačně popsal svoji situaci, když uvedl, že utíká před válečným konfliktem, v zemi původu má obavy o svůj život a přiči se jeho přesvědčení nastoupit do armády tak, jak mu ukládá povolávací rozkaz, který mu byl již zaslán. Žalobce sice nebyl osobou politicky činnou, je však osobou, které přímo hrozí účast v ozbrojeném konfliktu, kterému se chce žalobce vyhnout. Žalobce se obává, že pokud bude nucen se vrátit do země původu, hrozí mu vězení, popř. jiný postih. V případě přímé účasti v ozbrojeném konfliktu dokonce smrt. Podle žalobce se nelze ztotožnit s názorem správního orgánu, který konstatuje, že nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti poukázal žalobce na fakt, že Česká republika poskytla pomoc osobám zraněným při ozbrojených konfliktech na Ukrajině, na Slovensku se očekává příliv utečenců z Ukrajiny. Pokud jde o účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podle žalobce jde o pouhou spekulaci žalovaného. Dle názoru žalobce žalovaný nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména dle § 14 a 14a zákona o azylu, tedy podmínky pro udělení humanitárního azylu, popř. pro udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu. Žalobce ve svých podáních zcela jednoznačně popsal svoji situaci i důvody opuštění země původu. Právě tíživá situace žalobce měla být posuzována ze strany správního orgánu jako okolnost zvláštního zřetele. Tato okolnost pak měla vést k udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalobce se domnívá, že správní uvážení překročilo meze zákona a že jej správní orgán nevyložil příliš úzce. Podle žalobce uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující. Je pak zřejmé, že smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Právě proto podle žalobce, že v § 14 zákona o azylu není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení.
2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě považoval konstrukci žalobních bodů za pouhý obecný výčet blanketní formou ustanovení zákona o azylu. Žalobní námitky týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu a nedostatečného odůvodnění jím vydaného rozhodnutí, označené žalobcem měl za „pouhé spekulace“, za liché, za námitky, které nemají oporu ve správním spise. Vyjádřil se i k dalším žalobcovým námitkám, přičemž byl i toho názoru, že dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné pak byly podle žalovaného vykonány řádně a úplně, rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení, rozhodnutí pak bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a se závazky vyplývajícími z mezinárodních smluv. Podle žalovaného žalobce nebyl na svých právech zkrácen. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na správní spis. Navrhl zamítnutí žaloby.

3. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 9. 2015 vč. přílohy k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 9. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. srpna 2015, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016-Ukrajina ze dne 27. ledna 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. ledna 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. února 2015 a Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. května 2015 č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014 a č.j. 115045-LPTP ze dne 9. října 2015, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 6. 2016, č.j. OAM-787/ZA-ZA02-BE05-2015.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 11. 9. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti, hlásí se k pravoslavnému náboženskému vyznání, vzdělání středoškolského, od roku 2014 se živil jako svářeč, je svobodný a bezdětný. Není ani on ani nikdo z rodiny členem žádné politické strany, ani jiné organizace, vojenskou službu nikdy nevykonával. V současné době u sebe nemá žádné finanční prostředky, nedisponuje movitým ani nemovitým majetkem, nepobírá žádný důchod ani jinou sociální dávku. Důvodem pro opuštění vlasti byla skutečnost, že ho chtěli odvést do armády a poslat do zóny válečných operací. O azyl požádal proto, aby nemusel bojovat. Žádné jiné důvody neměl. Ve vlasti pak nezůstali žádní příbuzní, vůči nimž by měl nějaké závazky. V české republice je poprvé, chtěl by tu žít a pracovat, nikdy v minulosti o azyl nežádal. Nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Zdravotní stav je dobrý, má jen alergii, na kterou bere celoročně léky.
7. Při pohovoru před žalovaným dne 11. 9. 2015 žalobce mimo jiné uvedl, že žil v Záporoží s matkou, kde byl i registrován. K současné bezpečnostní situaci v místě jeho bydliště uvedl, že v poslední době dochází k nepokojům, lidé demonstrují, jsou nespokojeni s vládou. V centru města chtěli rozzlobení lidé strhnout pomník Lenina, ale policie jim v tom zabránila. Je tam velký nepořádek a všechno kvůli tomu, že město leží nedaleko zóny vojenských operací. Lidé nejprve pomáhali, organizovaly se sbírky pro vojáky, pomáhali uprchlíkům, žalobce také finančně přispíval, později ale dostal povolávací rozkaz. Dalším problémem souvisejícím s konfliktem na východě Ukrajiny byl podle žalobce nedostatek práce. Nemohl najít práci, když někde místo bylo, chtěli

většinou praxi, tu má malou nebo žádnou. Celkově je velmi nespokojený se situací na Ukrajině. Lidé jsou diskriminováni, dostávají nízké mzdy, které jim nestačí na pokrytí životních nákladů. Nejhorší je to v zimě, někdy nemají ani na zaplacení energií. Žalobce je přesvědčen, že konflikt na východě země má vliv na jeho nezaměstnanost kvůli jeho věku. Zaměstnavatelé vědí, že bude povolán do armády, kdyby ho někde přijali, museli by mu podle zákona podržet místo. Praxe a věk jsou tedy propojené důvody pro jeho nezaměstnanost. Podle žalobce se pak vojenské operace pomalu blíží směrem k jeho bydlišti, dochází k teroristickým útokům. Žalobce nemá možnost se přestěhovat do bezpečnější oblasti Ukrajiny, protože nemá peníze a nemá nikde příbuzné. Nemá možnost se o sebe postarat, protože mu hrozí odchod do armády, dostal povolávací rozkaz, nedostavil se v uvedený den na vojenskou správu a za to mu hrozí postih. Jelikož se vyhýbá vojenské službě, může být trestně stíhán. Povolávací rozkaz mu přišel koncem července, těsně před odjezdem do České republiky. Žalobce neodmítá sloužit v armádě, jen nechce bojovat, aby se z něj nestal invalida nebo zemřel, ta válka není jeho. Dodal, že jim řekli, že mladí muži do 27 let nebudou posílat do ohnisek bojů, ale není tomu tak, přesto tam mladé posílají. Říkal to prezident a jeho vojenský poradce ve sdělovacích prostředcích. Žalobce má hodně kamarádů, kteří jsou mladí a bojují přímo v těch oblastech, navíc vojáci nemají potřebné vybavení. Lidé pořádali sbírky na základní vojenskou výstroj, hlavně na neprůstřelné vesty. Žalobcovi kamarádi nejsou v oblastech bojů dobrovolně, byli tam odvedeni násilím. Dělá se to tak, že nejdříve donutí muže podepsat prohlášení, že jdou dobrovolně a pak je odvádějí s donucením. Žalobce také uvedl, že nemá možnost se armádě legálně vyhnout, hrozí mu vězení, že se vyhýbá. Ohledně základního výcviku mobilizovaných osob sdělil, že odvádějí mladé muže na dva měsíce, v mnoha případech je výcvik zkrácen, proto mladí muži umírají nebo jsou z nich invalidé. Vláda rodinám nic neplatí, nepřispívá na léčbu. Žalobce na Ukrajině neměl žádné potíže se státními orgány, nebyl politicky ani veřejně činný, z Ukrajiny neodjížděl s cílem žádat v České republice o udělení mezinárodní ochrany, v té době nevěděl, že taková možnost je. O řešení své situace hodně mluvil s otcem. Neví o jiných možnostech, jak dlouhodobě legalizovat svůj pobyt v České republice. V případě návratu do vlasti mu pak hrozí vězení nebo ho pošlou do zóny válečných operací. Kdyby na Ukrajině nebyla válka, klidně by se tam vrátil a odsloužil brannou povinnost, vojenskou službu, armádě se nevyhýbá. Žalobce rovněž uvedl, že prosí, aby jeho případ byl pozorně posouzen, a prosí o pomoc ve své situaci. Na doložení neměl žalobce žádné dokumenty či materiály, a nechtěl uvést ani žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Žalobce v žalobě namítal zejména porušení § 12, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb. V § 12 zákona č. 325/1999 Sb. je stanoveno: „Ažyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

10. Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu ve znění účinném ke dni 11. 9. 2015 (datum podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
11. Soud dává za pravdu žalovanému, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce sám ve své žádosti a při pohovoru dne 11. 9. 2015 uvedl, že nikdy nebyl ani on ani nikdo z jeho rodiny, členem politické strany nebo jiné organizace. V průběhu správního řízení rovněž popřel, že by ve vlasti byl veřejně či politicky aktivní. Pouze poskytoval finanční pomoc kamarádům, kteří se již účastnili bojů, tuto pomoc však žalobce sám dle svého vyjádření nepovažoval za veřejnou či politickou činnost. Z uvedených důvodů je zřejmé, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.
12. Soud souhlasí se žalovaným i v tom, že nelze dojít k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Vzhledem k tomu, že žádné takové skutečnosti žalobce netvrdil při pohovoru před žalovaným dne 11. 9. 2015, soud dospěl k závěru, že u žalobce nebyl naplněn ani důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.
13. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu pak dle sdělení žalobce byla obava z odvodu k výkonu vojenské služby v ukrajinské armádě a následného odvelení do míst ozbrojeného konfliktu, možnost stíhání za neuposlechnutí povolávacího rozkazu, celková bezpečnostní situace na Ukrajině a současně i ekonomické problémy.
14. Žalovaný se pak na str. 5 svého rozhodnutí řádně vypořádal s obavami žalobce z povolání do armády, z nasazení do bojových oblastí, případného potrestání za vyhýbání se nástupu do armády. Závěrem pak konstatoval, že vyhýbání se branné povinnosti a vojenské službě nejsou důvody k udělení azylu ve smyslu taxativního výčtu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. Za tento důvod pak nelze podle žalovaného považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině. Uvedl, s odkazem na informační zdroje i skutečnosti obecně známé, že „není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se pak jedná o různě intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žadatel pochází ze Záporoží v Záporožské oblasti v jihovýchodní části Ukrajiny, kde žil se svou matkou, až do svého odjezdu a kde je i v současnosti hlášen k pobytu. Samotné město Záporoží leží v severozápadní části Záporožské oblasti a není v těsné blízkosti oblasti ozbrojených střetů na jihovýchodě Ukrajiny. Navíc, podle výše citované zprávy UNHCR toto město je používáno ukrajinskými státními orgány jako bezpečné místo pro přesídlování ukrajinských občanů pocházejících z místa konfliktu. I pokud by však skutečně na Ukrajině probíhala válka, která by pro žadatele znamenala ohrožení, nejednalo by se o důvod

pro udělení azylu. Správnímu orgánu totiž nezbyvá než konstatovat, že podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které jsou nuceny opustit svou vlast na základě národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky.“ Na str. 6 svého rozhodnutí se pak žalovaný neopomněl vypořádat i s tvrzenými problémy žalobce ohledně zaměstnání a obecně špatné ekonomické situace na Ukrajině. Konstatoval, že pracovní ani ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu. Soud se s vyjádřením žalovaného ztotožňuje a má rovněž za to, že tvrzené problémy žalobce nejsou důvodem pro udělení azylu.

15. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
16. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb., přičemž to netvrdil ani žalobce. V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.
17. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 81/2017-32: „K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“
19. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce je dospělou a plně svéprávnou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastních prohlášení dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči; ani případnou existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze v souladu s konstantní judikaturou

Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.

20. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 11. 9. 2015 (datum podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu) bylo stanoveno:

„(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

- (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

21. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by jmenovaný na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení; soud se ztotožňuje se žalovaným, který v napadeném rozhodnutí přiléhavě doplnil, že žalobce se ve své výpovědi nezmínil o jakémkoli problému ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., který by v době před odjezdem z vlasti nastal. Navíc důvodem jeho odchodu z vlasti byla návštěva otce v České republice. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona č. 325/1999 Sb.

22. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) cit. zákona (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), jádrem žalobcovy argumentace byl popis aktuální politické situace na Ukrajině. Soud v této souvislosti dává za pravdu žalovanému, který v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Správní orgán na základě citovaných informací konstatuje, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena.. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Správní orgán uvádí, že v místě pobytu matky žadatele ve městě Záporoží (Záporožská oblast), kde naposledy žil a byl rovněž registrován k pobytu i žadatel, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasaženo. Přestože východní hranice této oblasti sousedí s Doněckou oblastí, podle výše citované zprávy UNHCR, tato oblast je považována za bezpečné místo k přesídlování ukrajinských občanů z místa konfliktu. Konkrétně město Záporoží, odkud žadatel pochází, je ukrajinskou vládou používáno pro přesídlování ukrajinských občanů ze*

zóny ozbrojeného konfliktu. Tato oblast je pod plnou kontrolou ukrajinských orgánů a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se jí netýká.“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a rovněž dospěl k závěru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.

23. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 290/2017-23:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36). Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i

městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

Institut mezinárodní ochrany zároveň nelze využívat jako náhradu pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Pokud skutečně stěžovatel sdílí domácnost a pečuje o nezletilou dceru spolu se svou manželkou, která má povolen na území trvalý pobyt, je třeba jeho pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o příslušné pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.“

24. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. V daném případě žalobce pochází ze Záporoží (Záporožská oblast), jihovýchodní část Ukrajiny. Samotné město leží v severozápadní části Záporožské oblasti a není v těsné blízkosti oblasti ozbrojených střetů. Navíc je toto město používáno k přesídlování ukrajinských občanů z místa konfliktu.
25. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v oblasti Zakarpatské Ukrajiny, kde žalobce bydlel před příchodem do České republiky, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.
26. Ani zdejší soud tak neshledal naplnění existence nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.
27. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá a žádnou takovou skutečnost ostatně v žalobě neuvedl ani žalobce, který uváděl pouze obecná tvrzení o situaci na Ukrajině.
28. Soud dodává, že ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce; proto není dán důvod udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu §14b zákona č. 325/1999 Sb.
29. K námitkám žalobce ohledně porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení soud uvádí, že tyto jsou uvedeny pouze v obecné rovině, chybí uvedení konkrétních důvodů.
30. Soud v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce.
31. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
33. Ustanovená zástupkyně žalobce Mgr. Liliana Křístková, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

